

HET DERDE TESTAMENT

KOSMOS

TIJDSCHRIFT OVER DE GEESTESWETENSCHAP VAN MARTINUS

Jaargang 36 december 2009

Martinus

DE HOOP EN HET NIEUWE JAAR

PER BRUUS-JENSEN

uit: *Martinus*, zoals wij hem ons herinneren

Fig. 28. a *Alnus rugosa* - b *A. viridis* - c *A. glutinosa* - d, e *A. cordata* - f *A. incana* - g *A. glutinosa* var. *laetifolia* - h *A. rotunda* - i *A. japonica* - j *A. spachii* - k *A. glutinosa* var. *quercifolia* - l *A. g. var. sordidifolia* - m, n *A. g. var. laetifolia* - o *A. glutinosa* var. *imperialis* - p.

INFORMATIE OVER HET WERK VAN MARTINUS

Het tijdschrift *Kosmos* wordt uitgegeven om de lezer inzicht te geven in het wereldbeeld van Martinus, dat met zijn kosmische analyses de lezer tot humaniteit en naastenliefde wil inspireren. Dit wereldbeeld, dat de geestelijke wetten en principes van het leven helder uiteenzet, heeft Martinus beschreven in zijn levenswerk: *het Derde Testament*. Het werd geschreven voor mensen die een verklaring van het leven zoeken die zowel hun gevoel als hun intelligentie tevreden kan stellen, op verstand berust en logisch is. Martinus wilde zelf niet dat zijn werk tot de vorming van een sekte of vereniging zou leiden. Het is toegankelijk voor iedereen die de verklaring van de eeuwige levenswaarheden in de vorm van logische gedachtenreeksen wil leren begrijpen.

.....

COLOFON

© 2009 Martinus Instituut, Kopenhagen, Denemarken

Redactie: André Stroobant (m.m.v. Gerard Oude Groen), Den Haag

Layout: Jan de With, Asperen

Druk: Printstudio, Den Haag

Een uitgave van:

Stichting Martinus Centrum

P. Flintstraat 19

7412 JV Deventer

tel. (0570) 600 447 of (070) 427 14 97

info@martinuscentrum.nl

www.hetderdetestament.nl

Prijs voor 4 nummers per jaar € 17,50

Informatiemateriaal wordt gratis toegestuurd.

ING rek.nr. 2664692

Weergave van tekst- en beeldmateriaal uitsluitend na schriftelijke toestemming van het Martinus Instituut.

De hoop op het licht wordt gestimuleerd door de wens voor een gelukkig nieuwjaar

We zijn de winterzonnnewende gepasseerd en zijn aan een nieuwe jaarkringloop begonnen. Wat er in het nieuwe jaar met ieder van ons zal gebeuren, dat weten waarschijnlijk niet veel mensen. Het is namelijk iets wat voor ons nog open staat maar al lang bepaald is of door onze eigen wil in scène gezet. Deze of gene weet niet of hij of zij in het nieuwe jaar getroffen zal worden door het een of andere ongeluk of lijden, en deze wezens weten ook niet of ze vreugdevolle dingen of het een of andere behagen zullen beleven. Het nieuwe jaar kan voor een bepaald persoon een periode van grote lichte en gelukkige ervaringen zijn, maar ook een periode van grote duisternis. Omdat de mensen over het algemeen bij het begin van het nieuwe jaar dus niet weten wat dat jaar hen aan goed of slecht, aan aangenaamheden of onaangenaamheden zal brengen, kunnen ze alleen maar hoop koesteren. Ze hopen allemaal op licht, behagen en welzijn. En we stimuleren die hoop door elkaar een gelukkig nieuwjaar te wensen.

De hoop is het licht in de duisternis dat nooit gedoofd kan worden

De hoop is het laatste restant van het licht van het paradijs of van de hogere wereld die de wezens in de vorm van 'Adam' en 'Eva' verlaten hebben. Het is het licht in de duisternis dat nooit gedoofd kan worden. Het begrip hopeloos kan niet voor de toekomst van het levende wezen gebruikt worden. Deze toekomst kan namelijk nooit in wat voor situatie ook hopeloos zijn. Alleen een geschapen ding kan 'hopeloos' zijn. Een pak kan zo versleten zijn, dat het niet eens meer versted kan worden, omdat het naast de ver-

stelstukken kapot gaat. Zo'n pak verstellen is een hopeloze zaak, dat wil zeggen dat de feiten het tegendeel bewijzen van de verwachting dat het verstellen nut heeft. Verwachting, wat hetzelfde is als hoop, kan hier niet gewekt worden. Dit geldt voor elk gebruiksvoorwerp. Een machine of een werktuig kan zo versleten zijn en zo vaak gerepareerd, dat het hopeloos is om nog verder te repareren. Maar iemand met zo'n pak of zo'n gereedschap hoopt wel dat hij nieuwe voorwerpen kan krijgen in plaats van de versleten dingen, ook al kan hij op dat moment niet zien hoe dat zal gaan. Duisternis of iets onaangenaams kan nooit zo ernstig worden dat het de hoop in iemands hart dooft. Dingen kunnen vergaan, maar de hoop om nieuwe dingen te verkrijgen die de onbruikbare kunnen vervangen, blijft in het wezen bestaan, ongeacht of hij het wil toegeven of niet.

Ingebeelde hopeloosheid

Er zijn mensen die het leuk vinden om in een bepaalde onaangename situatie te beweren dat er voor hen geen hoop meer is, maar deze mensen liegen bewust of onbewust. Wat zij hopeloos noemen, is de omstandigheid dat ze op dat moment niet kunnen zien, hoe ze uit de onaangename situatie verlost kunnen worden, en dan ligt het voor de hand om die situatie hopeloos te noemen. Maar diep in hun hart hopen deze wezens in ieder geval op een bevrijding, ja, zelfs zelfmoord kan in zo'n situatie berusten op de hoop op een situatie die te prefereren is boven de situatie waarin het wezen op dat moment verkeert. Iemand kan bijvoorbeeld een ongeneeslijke ziekte hebben die snel leidt tot de ondergang van het organisme of lichaam oftewel tot datgene wat we de dood noemen. De situatie kan dus lichamenlijk gezien hopeloos zijn, maar achter deze hopeloosheid brandt toch het kleine vlammetje van het paradijs. Ook in dit geval

hoopt het wezen dat de ondergang van het lichaam niet de vernietiging of wegvaging van hem zelf betekent. In feite hoopt het op een leven in een wereld na deze. Maar dat betekent niet dat iedereen wil toegeven die hoop te koesteren, ja, het wezen probeert soms voor zichzelf en anderen te verkondigen dat het beslist niet in een ander bestaan gelooft. Je hoort ze dan de bekende woorden zeggen: “Als je dood bent, ben je dood, en dan is er niets meer.” Maar die hopeloosheid is een ingebeelde hopeloosheid, dat wil zeggen deze spiegelt men zichzelf voor. Deze hopeloosheid is een pure illusie, de hoop is namelijk een ingebouwd organisch proces dat onmogelijk stopgezet kan worden.

Hopen is een eeuwige orgaanfunctie

De hoop is dus geen inbeelding maar net zo'n realistische organische functie als zien en horen, maar met dit verschil dat zij geestelijk of psychisch van aard is, en bedoeld om vooral in werking te treden, als alle andere functies ontoereikend zijn. De hoop is dus een klein paradijselijk of kosmisch vlammetje dat door het wezen gevoeld wordt als een vermoeden of verwachting van een groter licht. Het is een van die organische functies die eeuwig zijn en hun zetel in het bovenbewustzijn hebben. Er is dus voor gezorgd dat alle levende wezens, al naargelang hun tijdelijke behoefte, de vlam van de hoop in hun hart voelen stralen, en deze wordt vooral tot een sterkere vlam opgedraaid in situaties waarin andere zintuigen niet tegen de duisternis opgewassen zijn. We dragen dus allemaal in het leven een klein lichtend vlammetje van het paradijs, een klein vlammetje van het eeuwige grote licht van het leven, een klein vlammetje van de eigen eeuwige stralenpracht van God, met ons mee. Maar zoals we al gehoord hebben, kan dat vlammetje soms verborgen worden achter ingebeelde gedachten, waardoor

Jakob Demus.
Snow Drops.
1988

we geen vertrouwen meer in dit kleine hemelse lichtje in ons binnenste hebben. De hoop is een kosmische organische functie die in elke duistere situatie de verwachting wekt naar licht in die duisternis, naar de bevrijding van eventuele onaangename situaties.

Valse hoop geeft teleurstellingen

De hoop is dus op zichzelf een innerlijke lichtkracht, die het dagbewustzijn bereikt, en pas daar wordt deze lichtkracht tot gedachten gevormd en verwoord. De hoop krijgt dus een uiterlijke dagbewuste woordvorm. Omdat deze woordvorm geschapen wordt door de gedachtensoorten die op dat gebied het wezen beheersen, wordt de hoop tot een concreet verlangen of concrete wens. Het kan zich er dan toe brengen zo sterk te hopen dat het die of die baan krijgt, dat de hoop letterlijk een begeerte of honger geworden is. Als het wezen die begeerde betrekking niet krijgt, dan ontstaat er een psychische ramp, namelijk de zielspijn die we 'teleurstelling' noemen. Als zo'n teleurstelling optreedt, vindt het individu dat alle hoop verloren is, maar dat is eigenlijk niet waar. In feite is de vlam van de hoop geheel onaangetast. Wat in duigen gevallen is, is de voorstelling die het betreffende wezen zich met behulp van de kosmische vlam of energie van de hoop gevormd had. Het wezen kan dus met zijn ziel of gedachtfunctie van de hoop een voorbereiding op een teleurstelling treffen. Je kunt dus op de juiste manier hopen maar ook op de verkeerde manier. Hoop je op de juiste manier, dan zul je nooit teleurgesteld raken, en het leven zal gelukkig blijven. Hoop je op de verkeerde manier, dan wordt het leven vol teleurstellingen, verdriet en zorgen.

Op de juist manier hopen brengt onfeilbaar vreugde

De vlam van de hoop is een neutrale krachtbron. Die zal er altijd zijn, en je kunt je wensen en verlangens met behulp van de energie van deze vlam opwarmen en stimuleren. Het gaat er dus om de juiste wensen en verlangens te hebben, want je kunt met de energie van de hoop net zo goed slechte verlangens of bedoelingen stimuleren of bevorderen, als dat je met ditzelfde vuur goede en liefdevolle wensen en bedoelingen kunt stimuleren of bevorderen. Als je met de vlam van de hoop bedoelingen stimuleert die in strijd met de natuur of ondermijnend voor het leven zijn, word je uiteindelijk altijd teleurgesteld en krijg je het hieruit voortkomende ongelukkige lot. Stimuleer je natuurlijke en liefdevolle bedoelingen, dan komt de vlam van de hoop in onze ziel in harmonie met de grondtoon van het heelal in de omgeving om ons heen. Dan vibreert er een energiegolf van welzijn door ons bewustzijn. Deze energiegolf noemen we vreugde, en vreugde is het hoogste gevoel van levensgeluk en welzijn. Op de juiste manier hopen brengt dus onfeilbaar vreugde, net zo zeker als op de verkeerde manier hopen teleurstelling en daarmee verdriet en tegenspoed brengt.

Hoe je je tegen teleurstellingen beschermt

Maar hoe kun je jezelf beschermen door op de juiste manier te hopen? Dat kun je door je verlangens onder controle te houden. Begeerten zijn in eerste instantie niets meer dan kleine vonkjes, die geleidelijk aan met de energie van de hoop verbonden worden. Na deze verbinding worden het grote, wakkere dagbewuste verlangens, die bevredigd moeten worden, wil je gelukkig kunnen zijn. Dat het dwaas is om je eraan te wennen verlangens te hebben die niet in

vervulling kunnen gaan en daarom alleen maar teleurstellingen kunnen geven en het leven kunnen ondermijnen, zou nu wel duidelijk moeten zijn.

We moeten ons dus aanwennen alleen op absoluut natuurlijke verschijnselen te hopen. We moeten dus beslist niet hopen hoe dan ook door de voorzienigheid of de natuur voorgetrokken te worden. Je moet überhaupt nooit verwachten door wie dan ook bevoorrecht te worden. We moeten dus niet hopen dat we bij iedere gelegenheid door deze of gene voorgetrokken worden. We moeten ook niet hopen dat we de aangewezen persoon zijn voor de een of andere baan of de een of andere speciale gunst van de een of ander. We moeten ook niet hopen dat de een of ander niet over ons zal roddelen of zich anderszins ten koste van ons zal proberen te handhaven. Iedere hoop die de verwachting inhoudt dat anderen speciaal rekening met jou houden, draagt het grote gevaar in zich om verlangens te worden die teleurstelling geven, en daarmee antipathie en vijandigheid tussen de betreffende wezens en jezelf, en dat terwijl de betreffende wezens daar geen schuld aan hebben. Die kunnen er niets aan doen, wat anderen van hen verwachten.

Teleurstelling in anderen is altijd aan jezelf te wijten

Wordt het leven dan geen pessimistisch iets, als je niet het beste van iedereen mag hopen? Nee, integendeel. Het beste van iedereen hopen kan nooit de juiste manier van hopen betekenen. Het zal in vele gevallen betekenen dat we iets van iemand hopen waaraan hij helemaal niet kan voldoen. En wat dan? Dan hebben we de voor de hand liggende teleurstelling ten aanzien van de betreffende persoon. Van teleurgesteld zijn in iemand komt snel verontwaardiging over en antipathie en woede tegen de betreffende persoon,

iets waar hij of zij helemaal geen schuld aan heeft. De fout ligt namelijk niet bij hem of haar maar bij ons. Hij of zij kan er natuurlijk niets aan doen, dat wij op iets hoopten wat niet bestond. Het gaat er dus om op iets te gaan hopen wat beslist werkelijk is, iets wat echt bestaat. Met betrekking tot onze naaste, onze medemens, gaat het erom op niets anders te hopen dan datgene wat werkelijk waar is. Het is niet zo goed om te hopen dat het een of andere wezen een engel zal zijn, als het zo primitief is dat het kennelijk alleen maar een bandiet kan zijn. We moeten dus niet hopen dat al onze medewezens engelen zijn. Van een dergelijke hoop zal namelijk blijken dat we in iets geloofden wat niet bestond. Je moet daarentegen in dit opzicht beslist geen enkele hoop op enig ander wezen vestigen dan op jezelf. We moeten ons steeds meer inzetten voor het verlangen en de wens, dat we mogen leren om op de juiste manier te hopen, mogen leren om alleen op die dingen te hopen en daarmee alleen naar die dingen te verlangen die werkelijk zijn en die het leven bevorderen.

We moeten ons geen zorgen maken over de toekomst

Wat bevordert het leven dan? Alles wat meewerkt aan het opbouwen van het leven, wat een vreugde en zegen voor andere wezens kan zijn. Daar moeten we onze levenskracht inzetten zonder te hopen op enige beloning, ja, we moeten zelfs vervolging, hoon en spot als beloning verwachten. Als je je ziel daarop kunt instellen, ben je beschermd tegen teleurstellingen. En als je beschermd bent tegen teleurstellingen, kan het leven alleen maar geluk en vreugde betekenen. Met betrekking tot onze medemensen moeten we hen nemen in de mentale kleuren en tinten, waarmee ze aan ons verschijnen, en niet zoals we bij voorbaat eventueel hoop-

ten dat ze zouden zijn. Dan hopen we niet op het onmogelijke. Dit gaat ook op wanneer we nu aan het begin van het nieuwe jaar staan en naar de toekomst kijken. Dan geldt ook dat we het afwachten en het jaar nemen zoals het komt en niet zoals we nu eventueel hopen of verlangen dat het zal worden. Door je zo in te stellen zul je niet gaan hopen op iets wat onmogelijk is. In dit geval is het niet moeilijk om Christus te begrijpen als hij zegt dat we ons geen zorgen moeten maken voor de toekomst, omdat iedere dag genoeg aan zijn eigen kwaad heeft (Matth.6:34). Dat betekent natuurlijk niet dat we niet die maatregelen moeten treffen die vereist zijn voor onze baan of ons leven, zoals het sluiten van verdragen, het ondertekenen van contracten en het nemen van andere maatregelen die ervoor bedoeld zijn om in de toekomst in ons levensonderhoud te voorzien. Christus heeft alleen bedoeld dat we beslist niet moeten wenen en klagen over de toekomst. Het is immers mogelijk dat die veel lichter en gelukkiger blijkt te zijn dan vandaag lijkt of waarop we nu durven hopen.

Het is louter verspilling van krachten om over het weer te weklagen

Wat het nieuwe jaar betreft weten we toch heel wat. We weten dat we nu de lente tegemoet gaan, we weten dat het leven zich binnen niet al te lange tijd via planten, bomen en bloemen gaat ontplooiën, en we weten dat de vogels hun duizendstemmige lofzang naar de hemel zullen laten opklinken. We weten dat na de lente de zomer komt met warme en milde dagen, met zonneschijn, kleuren en licht over de continenten en zeeën. We weten dat de herfst zal volgen en dat de velden en bossen zullen verdorren. We weten dat de natuur blij en stralend verwelkt en in haar dood bovenaards mooi is. De kleurenpracht van de herfst doet niet

onder voor die van de zomer. We weten dat na de herfst de winter komt. Naar deze seizoenen uitkijken kan alleen maar vreugde en een goed humeur opwekken. Hier hopen we op iets wat niet onmogelijk is. Maar als we nu gaan hopen dat er geen vorst en sneeuw zal komen in het deel van de winter dat nog moet komen, en als we hopen dat de lente geen dagen met koud weer en hagelbuien en een enkele sneeuwvlok zal hebben, en als we hopen dat de zomer een bepaald aantal zonnige dagen zal hebben en eventueel geen dagen met regen, en dat de herfst ook zo zal zijn, zoals het ons precies uitkomt, dan hebben we onze ziel en ons leven op een hele reeks grote teleurstellingen voorbereid. Zoals je ziet verpesten de mensen op een zo algemeen gebied hun leven in plaats van het aan de voorzienigheid over te laten en blij te zijn met de dingen zoals ze nu eenmaal door de wereldstructuur bepaald zijn. Omdat we er niet de minste invloed op hebben hoeveel dagen we vorst en dooi, en

*Jakob Demus.
Leaf from the
Hazel-Nut
Tree. 1988*

hoeveel dagen we zon of regen zullen krijgen in het jaar dat komt, zal het dwaas zijn en louter verspilling van krachten om daarover te weeklagen.

Hopen dat iemand een gedrag vertoont dat boven zijn ontwikkelingstrede ligt, is hetzelfde als hopen op iets wat niet bestaat

Omdat al onze medewezens zich ook in de seizoenen van een grote kringloop bevinden en zich nu in de zone van de winter bevinden, is het redelijk dat mensen meer of minder bladloos zijn, geen bijzonder ruim bewustzijn bezitten en daarom niet volmaakt kunnen zijn. Sommigen zijn ver in de lente gekomen, terwijl anderen nog in de nachten met vorst rusten. Daarom kunnen ze niet met dezelfde lenteachtige ontplooiing stralen. Sommigen hebben een heel hoog humaan karakter en je merkt het beginnende lenteleven in deze wezens. Anderen vertonen een harder en ruwer optreden. Hun leven is nog heel sterk verpopt in het larvenstadium en kan dan alleen dood en kleurloosheid aan de omgeving tonen. Op de verschillende karaktertrekken en eigenaardigheden van onze medewezens hebben we niet de minste invloed, net zoals wij zelf ook geen ontwikkelingstrede of een zomerontplooiing kunnen vertegenwoordigen die we nog niet bereikt of ontwikkeld hebben. Om elkaar daarom met antipathie, roddel, verontwaardiging en woede te martelen is dus wel het meest dwaze dat er bestaat, en het is uitsluitend te wijten aan verkeerde verwachtingen. Iemand heeft iets van de natuur en zijn medewezens verwacht wat niet bestond en moet daarom teleurgesteld naar het werkelijke leven terugkeren. De enige gedachteconcentratie die er voor kan zorgen dat de vlam van onze eigen innerlijke hoop zich kan verenigen met de werkelijkheid oftewel met de levensvlam in de gehele omgeving om ons

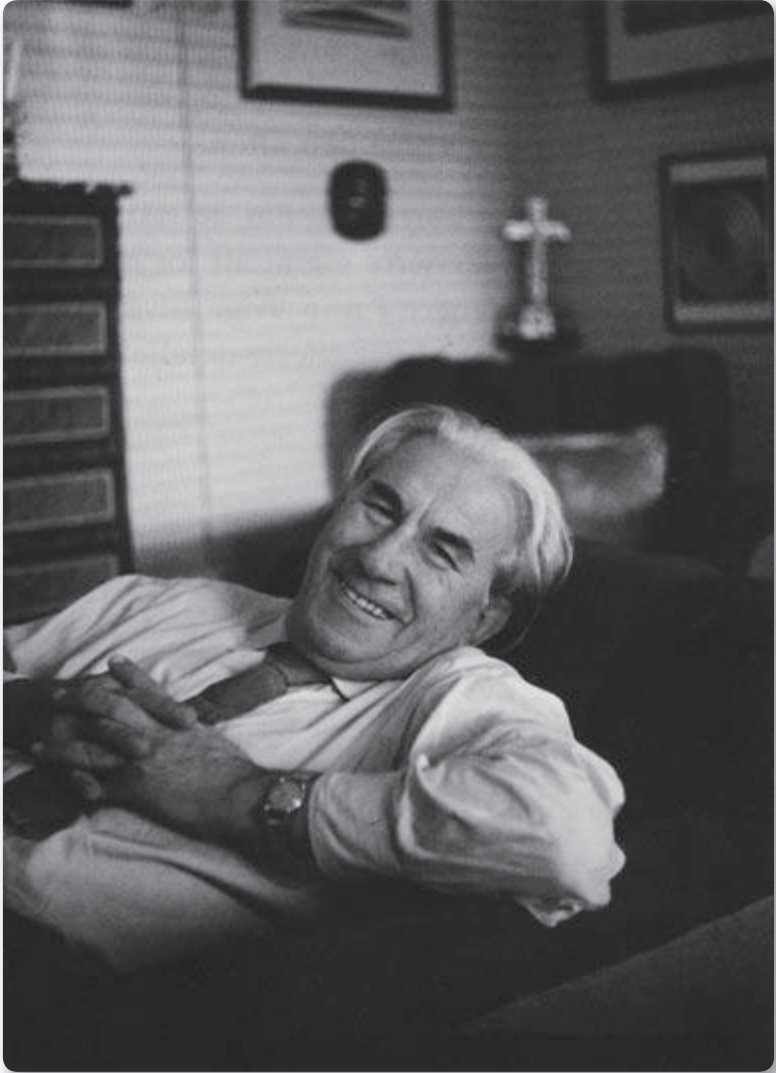
heen en die ons tot de grootste ervaring van het leven kan brengen – namelijk in harmonie zijn met de grondtoon van het heelal en de hieruit voortkomende beleving van zaligheid of vreugde te bestaan – is uitsluitend de hoop om zelf op alle gebieden één met de naastenliefde te mogen zijn.

Als de vrede in de ziel neerdaalt en de nabijheid van de Vader gevoeld wordt

Als we op de drempel naar het nieuwe jaar onze gedachten en blik op de voorzienigheid richten en uitroepen: “Ik hoop en wens een vreugde en zegen te zijn voor alles waar U mij als geschenk in het nieuwe jaar mee in aanraking laat komen: buiten dat hoef ik geen enkele hoop te koesteren, want alleen uw geliefde wil kan geschieden, en deze is mijn hoogste geluk”, dan zal de vrede in onze ziel neerdalen, en voelen we de nabijheid van de Vader. En in dat geval, als we met Hem het nieuwe jaar ingaan, zijn alle schaduwen van de nacht verwijderd.

Dit artikel is een weergave van een manuscript voor een lezing die Martinus op zondag 4 januari 1948 in de voordachtszaal van het Instituut gegeven heeft. De kopjes zijn van Ole Therkelsen. Goedgekeurd door het bestuur 10-8-2007. Voor het eerst gepubliceerd in (de Deense) *Kosmos* 2008, nummer 1, met als titel: ‘Håbet og det nye år’.

Martinus, 1960

Uit het boek: *Martinus, zoals wij hem ons herinneren*

.....

PER BRUUS-JENSEN

Per Bruus Jensen was ongeveer 25 jaar toen hij leerling van Martinus werd. Hij woonde in de laatste helft van de zestiger jaren in het Martinus Instituut. Hier voltooide hij zijn studie en werd door de dagelijkse omgang met Martinus vertrouwd met zijn werk. Hij redigeerde een aantal jaren het maandblad KOSMOS, gaf lezingen en heeft boeken en een schriftelijke cursus geschreven.

Ik wil een paar episoden uit mijn dagelijkse samenzijn met Martinus vertellen.

Op een namiddag werkte Martinus aan zijn bureau aan het precieze, lastige inkleuren van een nieuw symbool. Hij wilde het bij zijn lezing die avond gebruiken, maar het was twijfelachtig of hij het op tijd klaar kon krijgen.

Hij werd in zijn werk gestoord door een man die de maat van een paar nieuwe gordijnen kwam opnemen.

Martinus ontving de man natuurlijk vriendelijk, intussen hopenod dat het maar om een heel korte onderbreking van zijn werk zou gaan.

Dat bleek echter een vergissing te zijn, want net toen de man weg zou gaan, vroeg hij terloops, wat dat voor merk-

waardige afbeeldingen waren, die Martinus aan de muur had hangen. Het ging natuurlijk over de symbolen die overal de muren van zijn woonkamer versierden.

“Oh, die afbeeldingen”, antwoordde Martinus duidelijk ontwijkend, “dat zijn een soort tekeningen of landkaarten over geestelijke gebieden; ik noem ze symbolen, en ...”.

Verder kwam Martinus niet, want nu nam de stoffeerder het woord en hij onderhield ons vervolgens bijna drie kwartier lang met een stortvloed van woorden over zijn eigen stellige mening over geestelijke zaken.

Ik kon alleen maar gissen wat dat met Martinus deed, maar er was eigenlijk niets aan hem te merken behalve een lichte afwezigheid van geest. Datzelfde kon jammer genoeg niet van mijzelf gezegd worden; ik schuimbekte inwendig, op zijn zachtst gezegd.

Tenslotte waren de beproevingen echter toch voorbij, en de stoffeerder nam afscheid met de woorden: “Het was prettig om met u te praten!”

“Hartelijk dank!”, antwoordde Martinus met vriendelijke ogen en warmte in zijn stem. “Het was aardig van u, dat u de tijd voor mij wilde nemen!”, voegde hij eraan toe, terwijl hij de uitgestrekte hand van de man in zijn beide handen nam.

En het symbool kwam ondanks alles op tijd klaar!

In de herfst van 1964 ondernamen Martinus en ik een lange autotocht in Zweden, omdat we het Zweedse Kosmos Vakantiecentrum in Varnhem bezochten midden in het mooie Westgotland. Het was mooi weer en door de heldere oktoberzon gloeiden de kleuren van de natuur met imponerende pracht.

Het verkeer reed toen nog links in Zweden, en ik had niet veel ervaring met die vorm van verkeer. Martinus had er echter geen enkele ervaring mee, en daarom was het rijden aan mij overgelaten.

Ergens op de weg van Bottnaryd naar Jönköping moet je rechts afslaan om op de zogenoemde Nissanstigen te komen, die naar Halmstad gaat. Ik was midden in een levendig gesprek met Martinus, en in beslaggenomen door mijn gedachten keek ik uit gewoonte naar de ‘juiste’ kant voordat ik zou afslaan – maar let wel de juiste kant voor de Deense verkeerssituatie en daarmee de verkeerde kant voor de Zweedse. Hierdoor zag ik een volkswagen over het hoofd die ons op de tegenovergestelde rijbaan tegemoetkwam en ik sloeg vlak voor hem af. Hoe een botsing vermeden werd, is mij vandaag de dag een raadsel, want in feite zag ik de auto pas nadat we afgeslagen waren.

Het was op zijn zachtst gezegd schokkend, en ik trilde dan ook als een espenblad toen de situatie mij in al zijn catastrofale afschrikwekkendheid duidelijk werd: stel je voor, dat ik er schuldig aan geworden was dat Martinus omgekomen was! Ik was eenvoudigweg gedwongen om naar de kant van de weg te rijden om tot mezelf te komen.

Toen ik eenmaal stilstond en vol zelfverwijt Martinus van opzij aankeek, keerde hij zich naar mij toe en zei met milde glimlachende ogen: “Dáár kun je zien, Per – God heeft een bedoeling met ons!”

Toen we eens op een middag thee zaten te drinken, hoorden we op de radio een bericht over een zeer brute en meedogenloze bankroof, die net gepleegd was, en waarbij een bankkassier ernstig gewond was geraakt. We waren dat soort gebeurtenissen niet gewend, en daarom had het geheel een schokkende en provocerende uitwerking. Ik was in elk geval erg geschrokken en liet me in sterk veroordelende bewoordingen over de rover en zijn methoden uit.

“Oh, zie je dat zo?”, antwoordde Martinus spitsvondig. En hij voegde eraan toe: “Begrijp je dan niet, dat er sprake is van een onrijpe ziel, die naïef naar een zeepbel gegrepen heeft, in het geloof dat het een kostbare edelsteen was!”

En nu ontrolde zich het merkwaardigste en meest komische tafereel dat ik ooit meegemaakt heb: met twinkelende ogen greep Martinus een rood papieren servet en rolde dit op tot een sigaar. Hij maakte er in het midden een lichte knik in en zette het klem tussen zijn neus en bovenlip, met de punten een beetje naar omhoog zoals een snor. Hierdoor ging hij precies op een rasechte gangster lijken. En met bliksemende, maar tegelijkertijd plagerige ogen voerde hij nu een geïmproviseerde onemanshow op, die de bankroof in al zijn details voorstelde, zoals deze er in zijn bewustzijn uitzag. Het was ongelooflijk komisch, maar tegelijk merkwaardig dramatisch en uiterst serieus. Toen de voorstelling voorbij was, en ik bijgekomen was van het lachen, begreep ik de aard van een rover en zijn plaats in de wereldorde veel beter dan daarvoor.

Het onderwijs bij Martinus was beslist niet vervelend!

Als het weer goed was, kon het zijn dat Martinus vroeg in de middag zijn werk aan de schrijfmachine neerlegde en mij uitnodigde voor een uitstapje. Dan wist ik dat er nieuwe, spannende onderwijsuren onder de allerbeste omstandigheden op handen waren. Want Martinus was tijdens deze tochtjes altijd best in de stemming om zich nieuwe verklaringen en inlichtingen te laten ‘aftappen’. Deze tochtjes hadden overigens heel vaak Dyrehaven (amusementspark ten noorden van Kopenhagen, vert.) als eindbestemming, vooral Eremitagesletten (vlakke voor het Hermitage slot, vert.).

Tijdens een van onze tochten naar Eremitagesletten vroeg ik Martinus, of er een speciale reden voor was dat hij juist dit reisdoel zo vaak koos.

“Oh – dat heb je gemerkt?”, antwoordde hij met een schelmse glimlach in zijn ogen, “ja, er is inderdaad een bepaalde reden. Is het je niet opgevallen dat er hier op de vlakke een heel bijzondere sfeer hangt, en dat de lucht om

het zo te zeggen bijzonder licht en zuiver is?”

Ja, dat had ik ook opgemerkt, en zelfs al toen ik nog heel jong was. Als gezworen natuurliefhebber had ik altijd ver rondgezworven, en ik had al vroeg gemerkt dat er op de een of andere manier iets bijzonders was aan de Eremitage-sletten, die ik daarom vaak bezocht had.

Martinus legde me nu uit, dat er op die plek een grote geestelijke stad lag, die bevolkt was door hoogontwikkelde, gediscarneerde mensen. Deze geestelijke stad was bijzonder gekenmerkt door omvattende onderwijsactiviteiten, dus scholen voor geestelijke wezens.

Toen mijn eerste opwinding over deze ongewone informatie langzaam verdwenen was, meldden er zich een paar praktische vragen, waar ik absoluut antwoord op moest hebben – in de eerste plaats dit: hoe kun je zeggen, dat er een geestelijke stad op een fysieke plek ligt? Was de geestelijke wereld afhankelijk van speciale fysieke plaatsen?

Hierop antwoordde Martinus, dat er een bepaalde samenhang bestaat tussen het geestelijke en het fysieke, ondanks het feit dat de geestelijke wereld een wereld van zuiver toestanden is, terwijl de fysieke wereld in de eerste plaats een wereld van afstanden is. Maar de fysieke wereld is – achter het afstandsaspect om – ook een geestelijke wereld. Hierdoor bestaat er een soort samenspel of wisselwerking met de echte geestelijke wereld.

Je zou het zo kunnen zeggen, dat bepaalde toestanden in de geestelijke wereld corresponderen met plaatsen in de fysieke wereld, en omgekeerd.

En fysieke plaatsen die corresponderen met hoge geestelijke toestanden, kunnen daarom in bepaalde mate door deze toestanden beïnvloed worden. In werkelijkheid overschaduwen en doorstralen de hogere gebieden van de geestelijke structuur van het aardewezen de corresponderende gebieden in de fysieke structuur van de aarde.

Dat is juist wat er op deze plek, en op vele andere plaat-

sen op aarde, bijvoorbeeld in Klint, waar we dus ons vakantiecentrum hebben, gebeurt.

Maar nu had ik nog een vraag: hoe kon deze geestelijke stad een omvattende scholingsactiviteit hebben?

Hoe moest je dat zien? We hadden immers geleerd dat er in de geestelijke wereld geen ontwikkeling (op het gebied van de moraal, vert.) kan plaatsvinden – wat moest je dan met een scholingsactiviteit? En wat voor soort onderwijs werd er op deze plek gegeven?

Hierop antwoordde Martinus, dat het belangrijkste deel van het onderwijs de opleiding van beschermengelen betrof. Veel beschermengelen worden namelijk gekozen uit gediscarneerde mensen, die van nut willen zijn voor hun medemensen op het fysieke vlak.

Deze toekomstige beschermengelen moeten een bepaald onderwijs hebben om hun taak te kunnen vervullen. De beschermengelen zullen trouwens ook nuttig zijn voor pasgestorven mensen, voor wie het nodig kan zijn dat zij de bestaansomstandigheden van de geestelijke wereld leren kennen.

Beschermengelen moeten ook leren, hoe ze, binnen bepaalde grenzen, in processen in de fysieke wereld kunnen ingrijpen, zodat ze bescherming kunnen bieden aan wezens die daar leven, niet in de laatste plaats kinderen en jonge mensen. Ze moeten leren begrijpen waar de grens voor

Citaat

*Zolang er nog een bloem te vinden is,
kan de herinnering aan een hogere wereld
niet uitgewist worden.*

(Livets Bog 1, § 183)

hun ingrijpen in de afzonderlijke gevallen ligt. Dat wordt natuurlijk bepaald door het lotspatroom van het individu, en er is inderdaad veel onderwijs nodig om dat te kunnen beoordelen.

De meeste opleiding is echter nodig om die zielen te kunnen helpen die in 'geestelijke voorlopige hechtenis' zitten, zoals dat heet. Het gaat over wezens die zich na hun fysieke dood opgesloten hebben in mentale gevangnissen, die meer of minder duister en ongelukkig van aard zijn. Deze wezens zijn eigenlijk moeilijk te helpen, omdat zij zichzelf niet willen openstellen voor hulp. Het is daarom belangrijk voor beschermengelen om te leren wat er op dat gebied mogelijk is. Het is vooral belangrijk, dat ze leren hoe ze zich opstellen tegenover en gebruik maken van zelfs de allerminste opening, als deze zich vroeg of laat bij zo'n ongelukkig wezen voordoet.

De bijzondere stemming of sfeer, die bepaalde sensitieve mensen op de Eremitagesletten voelen, is dus te danken aan de humane en naastenliefdevolle activiteiten die zich hier ontplooiën, en die uitsluitend tot taak hebben aan de behoeften van de mensen aan beide zijden van hun fysieke dood te voldoen.

Het is nu vele jaren geleden, dat dit gesprek met Martinus plaatsgevonden heeft, en hij heeft ondertussen zelf de fysieke dood meegemaakt.

Maar de bovenstaande beleving staat nog steeds springlevend in mijn geheugen als een van de belangrijkste dingen die ik geleerd heb. En vaak heb ik sindsdien het eenvoudige bankje in het westelijke deel van Eremitagesletten opgezocht, vanwaar je uitzicht hebt over heel dit mooie panorama. Deels om me de bijzondere sfeer van de plek te herinneren, deels om haar opnieuw te beleven. En we mogen er misschien van uitgaan dat Martinus vandaar, waar hij zich nu bevindt, aan deze sfeer bijdraagt.

.....

Internationale weken in Martinus Centrum Klint 2010

van zaterdag 24 juli tot zaterdag 7 augustus

Week 1 24 juli - 31 juli

Onderwerp: De liefde achter alles

De natuur openbaart in al haar details een schoonheid en intellektualiteit die de menselijke scheppingskracht ver overtreft. Niettemin wordt het huidige wereldbeeld gekenmerkt door een geloof in het toeval en in zinloosheid. Met de ontwikkeling van de intuïtie en met behulp van de geesteswetenschap wordt de hoogste doelmatigheid in het lot van de enkeling en in het leven als geheel zichtbaar.

Week 2 31 juli - 7 augustus

Onderwerp: De evolutie – een eeuwige reis

Uit ons verlangen naar vernieuwing blijkt dat er in alles wat leeft een eeuwig principe bestaat dat de ontwikkeling voortdurend naar nieuwe doelen voert. Onze dagelijkse keuzes scheppen de voorwaarden voor onze persoonlijke evolutie en toekomst. Het kosmische wereldbeeld geeft ons het inzicht in de principes en wetten van het leven die nodig zijn om een gedrag te manifesteren dat de voorwaarde voor duurzaam geluk is.

Reserveren via telefoon 00 45 3834 6280
ma t/m do 13.00-16.00 uur, vrij 9.00-12.00 uur,
of e-mail: info@martinus.dk

